

משקל

דרושים משוררים לפסטיבל השירה

התקשרונובל לספרות, המשורר הפולני צ'סלב מילוזש, העומד לבוא לירושלים לקבל את אות הסידאומות העולם, על הסתרת יהודים בביתו בימי מלחמת העולם השנייה, ישוב, כנראה, בביקורו גם את פסטיבל השירה הבינלאומי, העומד להתקיים בירושלים בסביואר 1990, והזקוק לפחות למשורר חתך-סרטי נוכל אחד.

לאור המיספר הרב של סירובים שהגיעו למארגני הפסטיבל, נזכר מי שנוכח, באיחור של 44 שנה, בחסירותו של המשורר הפולני.

על רקע זה יש לראות את עובדת כינוסו של מיפגש ישראל-סובייטי, בחסות אוניברסיטת תל-אביב, מיפגש שבו ישתתפו שלושה משוררי צמרת רוסיים בני-זמננו, דווקא כפברואר הקרוב.

יש להניח שהשלושה יזמנו אף הם לפסטיבל השירה, כדי למלא את השורות החסרות.

לאן ועלם האלבוים?

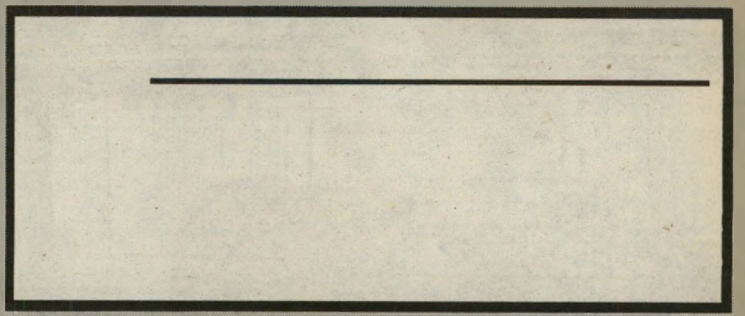
תעלומה בקשר לרצח המישפחה מאתיופיה — להיכן נעלמו תמונותיה של מישפחה ארנה?

באלבוים המישפחתי היו תמונותיהם של אבישי הבעל, אשתו בתיה ושל ארבעת ילדיהם. במהומה שהשתררה אחרי הרצח נעלם האלבוים, ואחיו של אבישי, אברהם, מחפש אחריו בקרחנות.

מהלישכה הסוציאליזם נמסר כי כמה תמונות מהאלבוים נלקחו ללא רשות המישפחה על-ידי אחד הצ'כוסלובים. העובדת הסוציאליזם מסרה כי כמה עיתונאים ניצלו את ההלם שהשתרר, כדי להשיג תמונות טובות יותר מאלה של המישפחה.

נודע גם שבשורות הסוציאליזם בקריית-מוצקין נפתחה חקירה פנימית לברר אם טופלו כראוי חשרות שהיו בידי הלישכה, על אלימות בתוך המישפחה, ואם הרצח המזועזע היה בלתי-נמנע.

הסתבר כי שכנה התלוננה על מכות, שהיכה הבעל את אשתו, אולם האשה סירבה להתלונן במישפחה.

מינוכן לעזרת האכסניות

עיריית מינוכן מתגייסת לעזרת האגודה לאכסניות-הנוער. ראש עיריית מינוכן, צייט מאייר, בא לארץ לרגל כינוס של כל יוצאי-מינוכן בישראל, שנערך בבית מינוכן. זה משמש כאכסניית-הנוער של תל-אביב, ובבנה בעזרת תרומות מעיריית-מינוכן.

בשיחה עם מאיר ניצן, מנכ"ל אגודת אכסניות-הנוער בישראל, סוכם שעיריית מינוכן תרם למערכת-פירסום והסברה באירופה לעידוד התרומות הצעירה לישראל.

שני מיליון מארק כבר נתרמו על-ידי הגרמנים להקמת אכסניה חדשה על שפת הכינרת, סמוך לכפר-נחום, שהוא אתר עלייה-לרגל לנוצרים.

ברושטיין דורש כחול-לבן

מנכ"ל "אמקור", אורי ברנשטיין, תובע משרה-אוצר, שימנע פרס לשנות מייד את תקנות-המכס, ולקבוע כי לעולים הרבים שיגיעו מברית-המועצות תינתן הנחה במיסים לרכישת מוצרים מתוצרת ישראל.

במקום שהעלייה הצפויה תהפוך למנוף לתעשייה היא תפנס מפעלים בחו"ל, כותב ברנשטיין לפרס. "בהינף-קולמוס קטן ניתן לתקן את המעוות".

על-פי התקנות הנוכחיות, מתאפשר לעולים חדשים לרכוש את כל המוצרים הדרושים להם מתוצרת-חוץ, והם זוכים ב-50 אחוזי הנחה ממיסיה-ייבוא.

ברנשטיין

רובנו בוגרי-צבא בחילות קרביים, וגם

רביחובל צבי לפתוח באש

טראומה קשה. כל יום נגענו בין תיקוה ליואש. הרגשנו חסרי-אונים. לא היה לנו מושג אם מטפלים בעניין. היה לנו קשה מאוד.

"קשה מאוד" היא אמירה החוזרת אצל כל הנוגעים בפרשה. אם אכן זוהו המים על-ידי המיכלית, אם לאו, יברקו האחרים לכך. נקודה חשובה היא שפעמים רבות-מדי נתי-קלים באי-נעימויות הקשורות למצריים. יתכן ולישראלים קשה מאוד, למרות שעברו כבר 12 שנים, להביז כי אנתנו לא יכולים להנך את המצרים להתנהג אלינו כפי שהיינו רוצים. הגיע הזמן שישראלים יבינו כי למצרים חוקים משלהם. חתמנו עם מצריים על הסכם-שלום אמיתי, ולכן עלינו לכבד, גם אם הרב כרוך במאמץ, ולמלא אחרי חוקי המדינה כנדרש.

אונייה במצור

את לבנה זגורי כל זה אינו מעניין כרגע. היא דואגת. היא עברה ימים אימים, כדי בריה, וממשיכה לחיות בחשש עד שישוב בעלה מהפלגה הנוכחית. על שעבר עליה בתקופת ההמתנה לשיחרור האונייה ניוטה היא מספרת:

"יומיים אחרי המעצר נוצר קשר טלפוני עם בעלי. הוא אמר שהכל בסדר. לא ידעתי אם הוא דובר-אמת. אני הרי יודעת מה זה. כשהילדים חולים, או כשיש בעיות אחרות בבית והוא מתקשר, אני אף פעם לא משתפת אותו בבעיות. תמיד אומרת לו שהכל בסדר.

שרית רום

הוא במילא לא יכול לעזור, או למה שתם להראי.

"התחלתי לחשוב שהוא עושה לי את אותו התרגיל, ואומר שהכל בסדר, רק כדי שארצע. ויש גם חמישה ילדים ששואלים מה קורה עם אבא. אני אומרת שהכל בסדר, ואז פותחים את הטלוויזיה ושומעים בחדשות את הקפטן אומר שנגמרים להם המים. ילדים של ימאי במילא חיים בניחוק מהאב ומתלוננים על קשה התחויה הרבה מאוד. ברגע ששמעו שהמצב משקרת.

"מצד אחד אני צריכה להיות חזקה ולי המשוך לנהל בית. מצד שני הייתי צריכה להרגיע את הילדים.

"ביום השישי, במסיבה שאורגנה לכל הצ-

לא חסר הרבה ניוטה, מיכלית-נפט, המסר גלת להעמים 100 אלף טון דלק גולמי, היתה נרשמת בדפיי-היסטוריה כספינה שגרמה לתקרית הראשונה בין ישראל למצריים מאז חתימת הסכם-השלום.

21 יום היתה ניוטה עצורה במצריים. ימים קשים. קשים לצוות, בוודאי קשים מאוד לרבי החובל, שנעצר והורד לחוף. קשים לאי-פחות לבנייה-מישפחה בארץ.

"על מעצר האונייה נודע לי, כמו לכל נשות הימאים, רק מהעיתון. איש לא טרח להודיע לנו רישמית על המעצר." לבנה זגורי ר. אשת ימאי. בעלה, אלי זגורי, עובר זר ניוטה כבר 17 שנים. המייחד את צוות ניוטה מצוותי אוניות אחרות הוא בכך, שהצוות עו" בד בקביעות במשך שנים רבות, וכמעט שאי-נו מתחלף. מישפחה.

"בהתחלה, ביומיים הראשונים, לא כל-כך התייחסתי." מספרת לבנה, "רק אחרי יומיים, כשהתקשרה אלי מרים דינר, אשתו של איש צוות אחר, והציעה שאנו, הנשים, נפעל ביחד כדי לעורר את התיקשורת לעניין המעצר, התחלתי לתפוס את חומרת הבעיה. צריך להביז שצוות ניוטה הוא מישפחה אחת גדולה. עובדים ביחד, חיים ביחד, מחלקים שמחות ועצב.

"המצב באונייה היה קשה ביותר. המצרים עלו לאונייה ואמרו שהם לוקחים את הקפטן לחקירה בבית-מלון, ושהוא יוחזר מייד. רק אחרי שעזב הקפטן את שער הנמל, התברר לצוות כי שמו עליו אויקים. אם המצרים היו שמים לקפטן אויקים באונייה, אני מאמינה שלא היו נותנים להם להוריד אותו. החברה היו נלחמים.

"ביום השישי שעבר, כשהגיעה האונייה לאילת, תגנונו במיסעדה באילת. הקפטן סיפר לנו שהוא הרגיש ממש גמור במעצר. זה היה קשה מאוד. הוא באמת נראה רע מאוד. במר" ראל מאוד ירוד, הוא הפסיד הרבה במישקלו. המיכנסיים ממש תלו עליו כשנפגשנו."

מחכים לעיתוי נכון

ה כשנתיים וחצי עוברת ניוטה על הקו אילת-מצריים. היא מחליפה את המיכלית אקסאנוראם. שהיתה בבעלות פרטית, ונהגה לעבוד בקו מאז הסכמי הפינוי עם מצריים, לפני 12 שנה. ניוטה שייכת לשירותי טוקרים. שהיא חברה ממשלתית.

בין אנשי-הצוות שנעצרו על האונייה והר" רדו לחופשה קצרה, יש הטוענים שרווקא משום שהמיכלית היא בבעלות ממשלתית, היה הטיפול הרישמי במעצר כושל. הממשלה העדיפה לסחוב זמן ולתת לרברים להתגלגל. כך אנשי-הצוות.

האנשים לא מוכנים להשקיט את הפרשה. הם רק מחכים לעיתוי נכון יותר מבחינתם. מחכים לראות מה יקרה למיכלית בהפלגה הנוכחית. יש החוששים כי המיכלית תיעצר שוב במצריים, אחרי שהפליגה לביל היום הראשון.

דויד דינר היה בצוות. כרגע הוא בחופשה. הוא מסרב להתראיין, ומסביר שהוא מחכה לאנשי-הצוות שיחזרו. יש כבוונתנו לשכת ולהעלות בכתב את כל התלונות שיש לנו. בתקופת-המעצר ניהלנו יומן-אונייה והעלינו בינינו כל מיני בעיות שצריך לטפל בהן מייד. אני לא רוצה להרחיב את הריכוז על כך כרגע. אני יכול להגיד שהיה לנו קשה מאוד. רובנו גם בוגרי צבא בחילות קרביים וגם אנשיים ותיקים, למרות זה, עברנו